

Ezopove bájky

Kto bol Ezop...



Ezop ([starogr.](#) Aisópos) bol starogrécky autor [bájak](#). Patrí dodnes k najznámejším bájkarom. Pôsobil v [Grécku](#) asi v 6. st. pred Kr. Jeho tvorba sa spočiatku prednášala len ústne a zozbieral ju až v 3. storočí pred Kristom [Demetrios Falérsky](#). Autorom [latinského](#) veršovaného spracovania je [Phaedrus](#).

Pod jeho menom sa nám zachovali bájky písané prózou. Ezop bol ázijského pôvodu, otrok z Frýgie alebo Lýdie, pravdepodobne strávil istý čas s Thálesom z Milétu. Na svojich cestách rozprával a vymýšľal bájky, ktoré sa šírili po ostrovoch Egejského mora a po Helade. Šírla sa jeho sláva, čím si získaval priateľov, ale aj nepriateľov. Svojou iróniou vraj urazil Delfanov, ktorí ho obžalovali zo svätokrádeže a nespravodlivo ho poslali na smrť - čvarga, kňazi a veriaci ho päsťami udierali, až ho sotili do hlbín mora...

Milan Turek na svojom blogu takto približuje Ezopa a jeho zaujímavý život (krátené):

Ezop bol špinavý frýgický otrok. Aspoň podľa niektorých literárnych prameňov. Žil v období šesťsto rokov pred našim letopočtom. O Ezopovi sa zmieňuje dokonca Homér a zo svojej pozornosti ho nevynechal ani Aristoteles...

Frýgia bola časťou Anatólie, dnešné stredné Turecko. Frýgii vládli takí mýtickí králi ako boli Midas alebo Tantalos. O Midasovi sa vravelo, že všetko na čo siahol, sa premenilo na zlato. Známe je, že vo svojom kráľovstve zhromaždil rozprávkové bohatstvo. Tantalos sa zapísal do dejín azda tým najbrutálnejším činom, aký si vieme predstaviť. Aby nestratil priazeň bohov zabil svojho syna Pelopsa a obetoval ho bohom na Olympe tak, že im z jeho tela pripravil jedlo. Tento čin sa stal metaforou výrazu *ľudská obeť*. Bohovia ho potrestali a jeho utrpenie je známe ako *Tantalove muky*. Tantalos ja navždy uväznený v podzemí, stojí vo vode, ale nemôže sa napiť a nad hlavou mu visí obrovský balvan, ktorý hrozí, že sa každú chvíľu utrhne.

Ezop vďačí za svoju existenciu a za to, že sa zapísal do školských učebníc Thálesovi z Milétu. Táles bol obchodníkom s olejom, my ho skôr poznáme cez jeho kružnice a Thálesovu vetu. Thálesovi sa zapáčila odvaha počerného chlapca, ktorý sa postavil proti dvom ozbrojencom s holými rukami a svojou výrečnosťou.

V službe u Tháleša sa Ezop priučil písanému jazyku i povahe prírodných zákonov. Avšak, keď Tháles na základe svojich astronomických výpočtov predpovedal zatmenie slnka a tým pomohol k celkovému víťazstvu Alyattovi nad frýgickým vojskom, od svojho pána i učiteľa utiekol. Neutiekol ďaleko. Chcel nájsť svoju sestru a pochovať mŕtvych rodičov, lenže skôr si ho našiel rabujúci vojak a zrazil ho ranou mečom do chrbtice.

Ezop mal preťatú chrbticu, krvácal, avšak žil a vnímal. Zachránila ho vlčica s mladými a v tomto bode jeho príbeh pripomína slávne zrodenie večného mesta – Ríma. Vlci, líšky a levy mali potravu nadostač, pretože okolo miesta, kde ležal mladý Ezop, sa povalovali hromady mŕtvov. Bol viac mŕtvy ako živý, v noci ho zahrievalo teplo vlčice s mláďatami a ráno ho napojila spadnutá rosa. Takto prevegetoval dva týždne, pokiaľ ho nenašli rabujúci vojaci a neodniesli do tábora.

Sudička, stojaca nad kolískou novorodenca s počernejšou pokožkou než mali druhé deti, mu dala do vienka dlhý život, inak by sa zákonite nevymotal zo všetkých ťažkostí, do ktorých bezprostredne vkĺzol, pričom jeho život mnohokrát visel vskutku iba na pavúčom vlákne. Ezop dostal do vienka dar nad dary. Mal slúžiť ľuďom so svojou preťatou a pokrivenou chrbticou ako zrkadlo, v ktorom by človek uvidel svoje vlastnosti – pokrivené a špinavé, tie vlastnosti, pred ktorými radšej odvracame tvár, len preto lebo nemáme odvahu sa v nich nájsť.

Po mnohých strastiach sa mladý Ezop ocitol na trhu otrokov na ostrove Samos. Stál medzi dvomi mladými, svalnatými Lýdmi a keď pozoroval ich vysoké a energiou srsiace postavy, naschvál zhrbil svoju rozdrobenú chrbticu, len aby sa od nich čo najviac odlišoval. Trojicu

otrokov si všimol Xanthos, obchodný zástupca a kathegetes filozofickej školy v Same, ktorý tam bol aj so svojimi žiakmi. Pristúpil k vysokému otrokovi po Ezopovej ľavici.

„Ty čo vieš?“ opýtal sa.

„Všetko,“ odvetil lýdsky otrok.

Nato Ezop vyprskol smiechom. Xanthos si ho nevšimol a pristúpil k obrovi po Ezopovej pravicu.

„Ty čo vieš?“

„Všetko,“ zaznela rovnaká odpoveď.

Ezop sa neudržel a opäť sa rozosmial. Xanthos k nemu pristúpil.

„A ty čo vieš?“ Podozrievavo si premeriaval zhrbenú a nevzhľadnú postavu v odratom chitóne.

„Nič.“ Zaznela stručná Ezopova odpoveď.

„Ako to, že nič?“

„Pretože títo dvaja vedia všetko.“

Žiakom Xanthosa sa Ezopova odpoveď páčila, tak si ho nakoniec filozof kúpil. Tak nastúpil Ezop na svoju strastiplnú púť za cestou ku slobode.

Xanthos, ktorý svojich žiakov viedol k logickému poznaniu, mal so svojím novým otrokom množstvo nepríjemností. Mnohokrát nebol ďaleko od toho, aby otroka nechal zbičovať do krvi, ale sebaistého a výrečného Ezopa vždy pred trestom zachránila prítomnosť filozofových žiakov.



Samozrejme, dnes nevieme, ako slávny bájkar Ezop v skutočnosti vyzeral.



Takto si ho predstavoval Velasquez.

Ezop údajne putoval po starovekom Grécku a rozprával svoje bájky. Nikdy ich nezapísal, zapísali ich až iní. Z každej bájky plynie poučenie do života.

Prebrané zo stránky: <https://www.klasici.sk/node/1042>

Použitá literatúra: BRONNEN Arnolt: Ezop, Praha: Státní nakladatelství krásné literatury a umění, 1962. Ezopove bájky, Bratislava: Junior, 1993. ISBN 80-7146-098-2, Ezopské bájky, Bratislava: Smena, 1974.

- [O Herkulesovi a povozníkovi](#)
- [O Jupiterovi a korytnačke](#)
- [O Jupiterovi a opici](#)
- [O Merkúrovi a drevorubačovi](#)
- [O Mesiaci a jeho materi](#)
- [O chlapcovi a lieskovcoch](#)
- [O chlapcovi a vlkovi](#)
- [O chvastavom cestovateľovi](#)
- [O dube a trstine](#)
- [O dvoch nádobách](#)

-
- [O hvezdárovi](#)
 - [O jeleňovi pri jazierku](#)
 - [O kobyľke a mravcoch](#)
 - [O komárovi a býkovi](#)
 - [O koňovi a jazdcovi](#)
 - [O krabovi a jeho materi](#)
 - [O kúpajúcom sa chlapcovi](#)
 - [O labuti a vrane](#)
 - [O lampe](#)
 - [O levovi a myške](#)
 - [O líške a bocianovi](#)
 - [O líške a diviakovi](#)
 - [O líške a jej chuti na hrozno](#)
 - [O líške a vrane](#)
 - [O líške a černicovom kríku](#)
 - [O mestskej a poľnej myši](#)
 - [O myši a býkovi](#)
 - [O myšiach a lasiciach](#)
 - [O myšom sneme](#)
 - [O márnotrútníkovi a lastovičke](#)
 - [O nenásytnej líške](#)
 - [O orlovi a chrobákovi](#)
 - [O pastierovi a koze](#)
 - [O poľovníkovi](#)
 - [O poľovníkovi a drevorubačovi](#)
 - [O prasati a ovci](#)
 - [O psovi a kúsku mäsa](#)
 - [O psovi a levovi](#)
 - [O psovi a zajacovi](#)
 - [O pávovi a žeriavovi](#)
 - [O pútnikoch a strome](#)
 - [O pútníkovi a jeho psovi](#)
 - [O rybárovi a píšťalke](#)
 - [O rybárovi a sledovi](#)
 - [O severnom vetri a slnku](#)
 - [O somárovi a jeho tieni](#)
 - [O strome a sekere](#)
 - [O veštcovi](#)
 - [O vlkovi a koňovi](#)
 - [O vlkovi v ovčom rúchu](#)
 - [O vlkovi a koze](#)
 - [O vojakovi a koňovi](#)
 - [O voloch a voze](#)
 - [O volovi a žabách](#)
 - [O vrane a krčahu s vodou](#)
 - [O vtákoch, zvieratách a netopierovi](#)
 - [O vtákovi v kletke a netopierovi](#)
 - [O včelárovi a včelách](#)
 - [O zajacovi a korytnačke](#)
 - [O človeku a jeho synoch](#)
 - [O človeku a satyrovi](#)
 - [O škovránkovi a sedliakovi](#)
 - [O žabe mastičkárke](#)

O Herkulesovi a povozníkovi

Istý človek viedol voz s koňom po rozbahnenej ceste. Kolesá uviazli hlboko v blate. Muž zostúpil z kozlíka a len tak očistom skúšal voz potlačiť, no nepomohlo to. Voz sa ani nepohol.

Človek dvihol hlavu a zúfalo zvolal:

„Vari sa mi všetko zlé musí prihodiť?! Prečo mi nepríde niekto na pomoc? Kde je napríklad mocný Herkules? Je to najsilnejší človek na svete. Kde je práve teraz, keď ho potrebujem?“

Herkules začul, že ho ktosi volá, a šiel sa pozrieť, čo od neho chce.

„Prestaň nariekať a zapri sa do voza,“ povedal povozníkovi prísne. „Ako môžeš čakať pomoc od iných, keď si sám nevieš pomôcť? Ak ukážeš, že rád urobíš svoj diel práce, aj ja ti pomôžem.“

POUČENIE: Ostatní pomôžu ochotne tomu, kto sa sám chytí roboty!

O Jupiterovi a korytnačke

Kedysi dávno korytnačka nenosila na chrbte pancier ako dnes. No potom sa stalo čosi, čo spôsobilo, že ho má ustavične na sebe. Začalo sa to tým, že boh Jupiter pozval zvieratá na hostinu. Prišlo všetko živé, okrem korytnačky. Jupitera to rozladilo. Dúfal, že jeho pozvanie prijme každé zviera pod slnkom a korytnačka to pokazila. „Možno ochorela“ pomyslel si a vybral sa ju pozrieť. Keď tam prišiel, zistil, že korytnačka je v poriadku.

„Prečo si neprišla na hostinu?“ spýtal sa vládne,

„Nechcelo sa mi, radšej som zostala vo vlastnom dome“.

„Naozaj?“ spýtal sa boh Jupiter rozhněvane. „Keď je to tak, odteraz budeš nosiť, svoj dom so sebou, kdekoľvek sa pohneš!“

POUČENIE: Dávajme si pozor na to čo hovoríme, lebo ľudia nás môžu chytiť za slovo.

O Jupiterovi a opici

Medzi zvieratami zavládlo veľké vzrušenie. Boh Jupiter sa rozhodol odmeniť to zviera, ktoré príde ukázať najkrajšie mláďa.

Poschádzali sa všetky zvieratá, prišli z vrchov, údolí, oblakov, stepí ba aj riek a všetky mali so sebou mláďatá. Jupiter chodil medzi zvieratami a pozorne pozrel na každé mláďa. Bola tam aj opica a mláďa. Jupiter sa jej spýtal čo tu robí, veď jej mláďa je škaredé, má tupý noštek a holú hlavu.

Opica zosmutnela nad jeho pýchou a povedala: „Mne je jedno čo si ty veľký boh alebo ktokoľvek iný myslíš o mojom mláďati, ale pre mňa - jeho matku, je to najkrajšie stvorenie na svete!“

POUČENIE: Ten koho máme radi, je vždy najkrajší na svete v našich očiach.

O Merkúrovi a drevorubačovi

V lese žil so svojou rodinou poctivý drevorubač. Celý deň ťažko pracoval, stíhal stromy sekerou. Raz kráčal popri hlbokéj bystrine so sekerou v ruke. Sekera sa mu vyšmykla a spadla do vody. Drevorubač začal bedákať, pretože bez sekery nemohol pracovať a bál sa o živobytie pre svoju rodinu.

Drevorubačov nárek začul Merkúr - boh vody. Uľútostilo sa mu a vytiahol z rieky sekeru z čistého zlata a ponúkol mu ju. Ale drevorubač si ju nevzal.

Merkúr sa opäť ponoril a vytiahol sekeru zo striebra. Ani tú si však drevorubač nevzal.

Po tretíkrát mu vytiahol jeho starú sekeru. Drevorubač sa veľmi potešil, pretože takou sekerou si mohol ďalej zarábať na živobytie.

Merkúrovi sa jeho česťnosť zapáčila a tak mu daroval aj zlatu, aj striebornú sekeru. V dedine, kde býval, sa to dozvedel iný drevorubač a zaraz bežal k rieke, kde hodil svoju sekeru a volal na Merkúra, aby mu pomohol. Merkúr sa opäť zjavil, vytiahol z rieky zlatú sekeru a podal mu ju.

Naradostený drevorubač skríkol: „Ďakujem, to je moja sekera!“

To Merkúra rozhnevalo a zlatá sekera zmizla. Darmo drevorubač vyvolával, narietal - jeho sekera zostala na dne rieky ležať naveky...

POUČENIE: Byť čestný sa vypláca.

O Mesiaci a jeho materi

Mesiak bol rúči mládenec, no pochytila ho márnivosť a chcel vyzerat' lepšie a krajšie. Požiadal matku, aby mu ušila šaty, v ktorých by sa mohol prechádzať po oblohe. Na jeho prekvapenie matka smutne pokrútila hlavou.

„Žiadaš odo mňa, čo ti nemôžem nikdy splniť“ riekla.

„Prečo nie?“ fňukal sklamaný mesiac.

V tej chvíli mu na šatách záležalo väčšmi ako na čomkoľvek na svete.

„Porozmýšľaj trochu“ poradila mu matka „a uvidíš, že ti nikdy nemôžem ušiť šaty, čo by ti boli dobré.“

Ale Mesiac nástojil a stále sa pýtal, prečo to nie je možné.

„Pretože si vždy iný“ odvetila matka. „Niekedy si taký tenký, že poľahky prekrízneš popod zatvorené dvere. A inokedy si zasa taký plný a okrúhly, že si ťa ľudia mýlia s bochníkom syra. A medzičasom si ani tučný, ani tenký, ale každý deň iný.“

POUČENIE: Ťažko je vyhovieť tomu, kto chce zakaždým niečo iné.

O chlapcovi a lieskovcoch

Maškrtný chlapec uvidel na stole pohár s lieskovcami. Vopchal dnu ruku a nabral si za plnú hrst' orieškov. Ajhľa, nemôže vytiahnuť ruku, lebo je plná. Od zlosti začal plakať. Ak oriešky pustí, vytiahne ruku, ak nepustí, ruku nevytiahne.

Mládenec čo sa prizeral, mu dal dobrú radu:

„Nebud' taký nenásytný, naber si menej orieškov a ruku poľahky z pohára vytiahneš.“

POUČENIE: Nechci mať naraz priveľa.

O chlapcovi a vlkovi

Po lúke sa potuloval vlk a hľadal si niečo pod zub. Na lúke sa hral chlapec a keď zbadal vlka, chcel sa rozbehnúť preč. No uvedomil si, že vlk by ho raz dva dochytil, a tak sa radšej ukryl vo vysokej tráve.

Vlk onedlho chlapcov úkryt našiel a s vycerenými zubami skočil k chlapcovi.

Chlapec ho ako prvý oslovil: „Prosím ťa vlk, nezožer ma“.

Keď vlk videl, ako sa chlapec trasie na celom tele, tak trochu zaváhal. Pôvodne ho chcel zabiť a zožrať, no v duchu si uznal, že v ten deň už chytil celú kopu menších zvierat a nie je až taký hladný. Rozhodol sa, že si s vystrašeným chlapcom radšej trochu zažartuje a povedal mu:

„Dobre teda chlapče, ušetrím ti život, ak mi povieš tri tvrdenia, ktoré sú pravdivé a nemožno s nimi súhlasiť.“

Chlapec začal bleskovo premýšľať, lebo vedel, že od troch odpovedí závisí jeho život. Po chvíľke mu svitlo a povedal prvú odpoveď:

„Nuž, škoda, že si ma uvidel,“ povedal a vlk uznal, že prvá odpoveď ho uspokojila. To chlapca posmelilo a pokračoval druhou odpoveďou: „Škoda, že som sa ti dal uvidieť.“

Vlk aj teraz uznal, že druhá odpoveď ho uspokojila a s očakávaním čakal na tretiu odpoveď:

„Po tretie, poviem ti takto - ľudia neznášajú vlkov, lebo bez príčiny napádajú ovce.“

Vlk sa na chvíľu zamyslel. Chlapec sa začal báť, že bol prismelý. No tento vlk nebol voči nemu zaujatý a povedal: „Myslím, že z tvojho hľadiska je to pravda, zvládol si skúšku a môžeš pokojne odísť.“

POUČENIE: Nezaujatý človek sa vždy usiluje posúdiť spornú vec zo všetkých hľadísk.

O chvastavom cestovateľovi

Istý cestovateľ sa všade chválil, kde všade už bol a čo všetko tam vykonal. Jeho poslucháčov to skoro omrzelo.

„Raz,“ rozprával cestovateľ chvastavo, „keď som bol v Afrike, zúčastnil som sa skokanskej súťaže. Skočil som dvakrát toľko, ako tam kedy kto skočil. Ak mi neveríte, chodte do Afriky a opýtajte sa tam.“

„Hm ... ak naozaj viete tak ďaleko skočiť,“ - povedal jeden z poslucháčov, „netreba chodiť do Afriky, ale dá sa urobiť niečo iné.“

„A čo také?“ vyzvedal prekvapený cestovateľ.

A ten človek odpovedal: „Môžete skákať tu a dokázať nám to...“

POUČENIE: Lepšie je menej konať ako viacej hovoriť...

O dube a trstine

Pri rieke rástol dub. Bol to veľký strom, pyšný na svoju výšku a silu.

„Som najvyšší a najsilnejší spomedzi stromov,“ vyvolával hlasno. „Nik si na mňa netrúfne!“

Neďaleko duba rástla pri vode trstina. Bola pokojná a plachá, jemne šepotala, keď ňou pokyvoval vánok.

Raz začal duť krajinou silný vietor. Zavýjal a reval, lámal konáre stromov a odnášal strechy z domov. Dub stál a čelil divému vetrisku. Vždy bol silnejší než akýkoľvek vietor. No toho dňa bol vietor silnejší ako dub. Vyvalil ho z koreňov a zrazil ho k zemi. Ťažko ranený strom padol do trstia. Trstiny sa stále kývali zboka nabok. Vyzeralo to, že vietor ich neznepokojuje.

„Nerozumiem tomu“ vzlykal dub. „Ako sa môže niekto taký krehký a útlý ako trstina vyhnúť hnevu vetra, ktorý vytrhol silný strom aj s koreňmi?“

„Bol si príliš tvrdohlavý“ zaševalila trstina ... „Stál si a vzdoroval vetru, aj keď bol silnejší ako ty. My trstiny vieme, že sme slabé a krehké, preto sme sa pred ním sklonili a nechali sme ho neškodne prefičať ponad naše hlavy.“

POUČENIE: Ak chceme prežiť, niekedy je lepšie ustúpiť.

O dvoch nádobách

V rieke plávali dve nádoby. Jedna bola kovová, druhá bola z hlíny. Vlny boli veľké a tak sa bezmocne plavili dole prúdom.

Kovová nádoba oslovila hlinenú: „Pod' ku mne bližšie, ja budem na teba dávať pozor, aby sa ti niečo nestalo! Som veľmi silná, nič ma len tak ľahko nerozbije, maximálne sa trochu otláčim.“ Ale hlinená nádoba to odmietla, čo kovovú nádobu urazilo.

Nato jej však hlinená nádoba povedala: „Viem, že svoju ponuku myslíš dobre, ale ty si tvrdšia ako ja. Trochu do mňa nechtiac drgneš a ja sa rozsypem na márne kúsky!“

POUČENIE: Rovný rovního si hľadá.

O hvezdárovi

Hvezdára na svete nezaujímal nič, len hviezdy. Každý večer chodieval von a skúmal oblohu.

Raz si ako zvyčajne vykračoval, hlavu vyvrátenú do oblohy a oči upreté na hviezdy. Nezbadal, že v ceste mu stojí hlboká studňa. Potkol sa a spadol do nej.

„Pomoc! pomôžte mi niekto!“ kričal.

Sedel na dne studne, celý premočený, volal o pomoc. Okoloidúci človek začul jeho krik a pozrel do studne.

„Pomôž mi prosím, tak uprene som hľadel na hviezdy, že som nezbadal túto studňu“ vzlykal hvezdár.

„To je tvoja chyba!“ povedal okoloidúci človek, „máš sa pozeráť, kadiaľ kráčaš.“

POUČENIE: Neoplatí sa upriamovať myseľ iba na vysoké ciele a nevšimáť si, čo sa robí okolo nás.

O jeleňovi pri jazierku

Statný jeleň si prišiel uhasiť smäd k lesnému jazierku. Keď sa dosýta napil, zahľadel sa na svoj obraz vo vode. Jeho veľké, košaté parohy vyzerali prekrásne.

„Naozaj mám rozkošné parohy“, povedal si pyšne. „pôsobia veľmi vznešene“.

Keď sa obrátil, uvidel vo vode aj svoje nohy. Na tie však nebol taký hrdý.

„Škoda, že nemám také silné nohy ako parohy“ povedali si smutne, „veru tak, nohy mám slabé a tenké, mal by som ich dajako vylepšiť.“

Zatiaľ čo sa jeleň zdržiaval pri jazierku, prikradol sa k nemu lev a chystal sa na neho skočiť. No jeleň mu ušiel. Pred sebou mal voľnú čistinku a nohy mu dobre poslúžili. Čoskoro bol ďaleko pred levom a vbehol do lesa. No tu sa nešťastné parohy zaplietli do konárov a on sa nemohol pohnúť. O chvíľu ho lev dobehol.

„Aký som len bol hlúpy!“ zvolal nešťastne jeleň, keď lev na neho skočil. „Nohami, čo mi tak dobre slúžili, som pohŕdal, kým parohy, na ktoré som bol taký pyšný, ma zradili...“

POUČENIE: To čo má pre nás najväčšiu cenu, si zvyčajne ceníme najmenej.

O kobyľke a mravcoch

Mravce po celé dlhé letné dni usilovne pracovali a zhromažďovali potravu na zimu, keď sneh hrubou vrstvou pokryje zem. Kobyľka nič nerobila, len sa prizerala a smiala sa im, že vraj sú blázni, keď pracujú.

„Svieti predsa slniečko, treba sa hrať, spievať“ - presviedčala ich.

Mravce si ju ale nevšímali, pracovali, aby nazbierali toľko jedla, že vydrží celú zimu. Kobyľka si zatiaľ pospevovala a hrala sa v tráve.

Leto sa čoskoro skončilo. Prišla jeseň a po nej zima. Zem prikryl sneh a ľad. Nikde sa nedala zohnať potrava, ani omrvinka. Kobyľka hladovala a ledva sa dokrivila ku skladu, kde mali mravce jedlo. Začala ich prosiť:

„Prosím mravce, som veľmi hladná, dajte mi najesť z vašich zásob.“

Ale mravce jej povedali: „Na to si mala myslieť v lete, keď si sa nám vysmievala. Leto si prespievala, zimu pretancuj a o jedlo sa nemusíš starať.“

Kobyľka sklopila hlavu a smutná a hladná odišla preč.

POUČENIE: Vždy treba myslieť na budúcnosť.

O komárovi a býkovi

Komár bol síce malý, no veľa si o sebe myslel. Jedného dňa, ustatý z lietania, zosadol na roh obrovského býkovi, ktorý sa pásol na lúke. Býk si komára ani nevšimol. Keď si komár oddýchol a nabral sily, zdvorilo sa pred odchodom prihovril býkovi.

„Žiaľ už musím ísť, ale ďakujem ti za to, že si mi dovolil oddýchnuť si na tvojom rohu. Rád by som ostal, ale naozaj už musím.“

Býk začudovane odpovedal: „Mne je jedno čo urobíš, nevšimol som si kedy si prišiel a nezbadám ani keď odídeš.“

POUČENIE: Často sa sami sebe vidíme dôležitejší ako iným.

O koňovi a jazdcovi

Bol krásny jarný deň a mladý zámožný muž sa vybral na prechádzku na svojom novom koni. Žiaľ nevedel, že kôň ešte nie je celkom skrotený. Len čo sa vyšvihol do sedla, kôň sklopil uši a divo vyrazil do cvalu. Mladý jazdec sa pokúšal koňa ovládnuť. A tak sa pevne držal nakoniec jeho krku. Priateľ, ktorý to všetko sledoval za ním zavolať:

„Kam sa tak ponáhľaš?“

A mladý muž odpovedal: „Ako to mám vedieť? Ja o tom nerozhodujem, ale radšej sa spýtaj koňa!“

POUČENIE: Nepúšťaj sa do vecí, ktorým nerozumieš.

O krabovi a jeho materi

Krab žil so svojou matkou na dne mora.

Matka bola na svojho syna veľmi pyšná, no ustavične ho nabádala, aby bol lepší a lepší. Raz ráno si všimla, že krab beží po dne mora bokom tak ako všetky kraby. Ona chcela, aby chodil rovno, vraj by to bolo krajšie, a tak ho stále žiadala, aby sa naučil chodiť rovno.

Syn jej však odpovedal:

„Budem chodiť rovno mama, ale najskôr mi ukáž, ako sa to robí.“

Mama to skúsila ale zistila, že inak ako bokom to nejde.

POUČENIE: Nemali by sme ľudí kritizovať za to, za čo nemôžu.

O kúpajúcom sa chlapcovi

Istému chlapcovi sa zažiadalo zaplávať si v rieke. Kamaráti ho vystríhali, že voda je hlboká, no on ich nepočúval. Na chvíľu sa ponoril a zistil, že voda je naozaj veľmi hlboká a zľakol sa.

„Pomôc!!!“ začal kričať, lebo sa topil.

Popri rieke kráčal akýsi človek so psom a nahnevane skríkol na chlapca! „Ty hlúpe decko, nevieš, že táto rieka je nebezpečná?! Pochábel jeden!“

Chlapec mu z posledných síl odvetil: „Prosím vás, pane, nemohli by ste ma najskôr vytiahnuť, až potom karhať?“

POUČENIE: Keď sme v núdzi, potrebujeme pomoc, nie poučenie.

O labuti a vrane

Bola raz čierna vrana, ktorá chcela byť bielou labuťou.

Tak ako ostatné vrany, žila na strome, mohla mať pevné hniezdo, pokojný život, ale ona nebola spokojná. Pozorovala labute, aké sú krásne a túžila byť jednou z nich. Pomyslela si, že keď sa bude usilovať, určite sa jej to podarí.

Opustila hniezdo, a odišla bývať k labutiam. Začala ich napodobňovať.

Naučila sa plávať v tečúcej vode. Každý deň si naprávala čierne perie, aby zbelelo. Živila sa rovnakou potravou ako labute. Nič nepomáhalo. Jej telo bolo stále čierne. Potrava labutí pre ňu nebola dobrá, stále chudla a krídla z máčania vo vode sa oslabili a zredli.

Nakoniec si vrana uvedomila, že labuť z nej nikdy nebude a odletela smutná preč.

POUČENIE: Môžeme zmeniť svoje zvyky, ale nikdy nezmeníme svoju podstatu.

O lampe

Lampa bola na seba veľmi pyšná. Celá sa ligotala a bola naozaj krásna. Dali do nej oleja a keď ju zapálili, vrhala mäkké svetlo po celej miestnosti.

„Len sa na mňa pozrite“ vravievala pyšne, „som tá najúžasnejšia lampa. Dávam toľko svetla ako striebistý mesiac na oblohe. Svetím tak krásne ako mesiac a hviezdy dokopy. Ba čo viac, svetím krajšie ako samotné slnko!“

V tej chvíli zadul do izby cez otvorený oblok vietor. Bol taký silný, že zahasil lampu a izba sa ponorila do tmy.

„Vidíš aká si smiešna?“ povedal jej pán domu, keď lampu znova zažínal. „Ako sa opovažuješ prirovnávať k slnku, mesiacu a hviezdám? Ony svietia večne a teba zhasne obyčajný vietor!“

POUČENIE: Pýcha predchádza pád.

O levovi a myške

Lev je pyšné a silné zviera - kráľ zvierat. Raz, keď mu po tvári v spánku prebehla drobná myška, chytil ju mocnou labou a druhou sa zahnal, že ju rozdrví, taký bol nahnevaný.

Myška zapišťala: „Mocný lev, nezabíjaj ma prosím a nechaj ma žiť. Ak ma pustíš, možno ti budem raz osožná.“

To leva celkom rozveselilo. Predstava, že také malé bezvýznamné zvieratko by mohlo niekedy pomôcť jemu - kráľovi zvierat, bola smiešna a tak sa zľutoval a pustil ju.

O pár dní prišli do džungle poľovníci a nastražili sieť na levov. Lev pri svojich potulkách sa do takej siete chytil. Ako tak smutne čakal na svoj osud, prišla k nemu malá myška, ktorú nedávno pustil. Myška sa dala do práce a prehrýzla v sieti oká, čo levovi umožnilo ujsť na slobodu.

POUČENIE: Niekedy môžu aj malí a slabí pomôcť veľkým a silným.

O líške a bocianovi

Líška raz prišlo na um, že si s bocianom zažartuje a pozvala ho k sebe na obed. Keď bocian prišiel, ponúkla ho polievkou na plytkom tanieri. Bocian sa trápil, ale do zobáka žiadnu polievku набраť nemohol. Namrzený, ako sa nechal dobehnúť pozeral, ako líška zjedla všetku polievku.

Rozhodol sa že jej to oplatí a o pár dní pozval líšku na obed on. Polievka bola v krčahu s uzučkým hrdlom.

„Dobrá chuť!“ zažalal líške a výdatne si nabral do zobáka polievku z krčahu.

Líška všelijako skúšala, ale k polievke sa nedostala, hrdlo bolo úzke, ona široký pysk a labkami sa polievka jesť nedá.

Bocian pokojne dojedol polievku a líška celá od zlosti namrzená odišla domov.

POUČENIE: Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne.

O líške a diviakovi

Líška bežala lesom a vôbec si nevšimla, aký je tam pokoj. Nepočula zvuky zápasiacich zvierat, nepočula ani poľovníkov, hľadajúcich koristi. Zdalo sa jej to krásne a po chvíli postretla diviaka, ktorý si brúsil ostré kly o strom. Líška ho chvíľu pozorovala a spýtala sa:

„Načo si brúsiš kly? Vôbec ti to netreba, veď dnes je v lese pokoj, ani poľovníci, ani nikto, kto by ťa chcel napadnúť.“

Diviak odpovedal:

„Možno máš pravdu, ale čosi ti poviem: Keď sa ocitnem v nebezpečenstve, musím byť pripravený na obranu. Lebo potom nebudem mať čas nabrúsiť si kly,“ a spokojne pokračoval v brúsení.

POUČENIE: Bud' vždy na všetko pripravený.

O líške a jej chuti na hrozno

Líška bežala cez pole v zlatistom slnečnom dni. Končisté uši mala nastražené, vetrila nosom, či nezachytí známky nebezpečenstva.

Ľudia ju nemali radi. Zastala na okraji vinohradu. Po drevených koloch sa popínali stovky viničov. Z nich viseli obrovské strapce šťavnatého hrozna.

„Uchmatnem si z nich, kým príde gazda,“ pomyslela si líška.

Natiahla sa a chňapla po najbližšom strapci. Bol však privysoko. Vrčiac od zúrivosti zacúvala, rozbehla sa, vyskočila do vzduchu a klapla mocnými čeľusťami naprázdno.

Po viacerých neúspešných pokusoch vyla od zlosti a skúšala to znova a znova.

Celú hodinu behala, skákala, ale hrozna sa nedočkala. Napokon to vzdala a odtiahla preč.

„Veď to hrozno ja vlastne vôbec nechcem - určite bude kyslé a zlé!“ - mrmlala si pre seba...

POUČENIE: Keď niekedy nemôžeme získať to, čo sme chceli, tvárime sa, že sme o to vlastne vôbec nestáli...

O líške a vrane

Líška sa potulovala po lese a márne hľadala čosi pod zub. Deň uplynul a ona zostala hladná. Jej srdce túžilo po kúsku syra.

Práve zastala pred stromom, na ktorom sedela vrana a v zobáku držala krásny kus syra. Líška si oblizla pysk a napadlo ju, že ten syr musí dostať. Začala sa vrane zaliečať:

„Vrana vranička, aká si len krásna, máš také jemné perie, krásny a mocný zobák a keby si tak mala aj taký krásny hlas aká si sama krásna...“

Vrane to veľmi zalichotilo, otvorila zobák a hlasno zakrákala, aby líške ukázala, že aj hlas má krásny.

V tej chvíli jej syr vypadol a líška ho schmatla a so smiechom zjedla.

POUČENIE: Dávaj si pozor na falošné lichotenie.

O líške a černicovom kríku

Líška bola ustatá a hladná. Celý deň sa túlala po lese a zháňala si potravu. Teraz sa vracala domov a nemala najmenšiu chuť niečím sa zdržiavať. Prišla k živému plotu, čo stál na ceste k jej brlohu. Bolo treba ísť popri ňom a nájsť dieru, cez ktorú by sa dalo preliezť. Líška však bola priveľmi unavená a znechutená a nechcelo sa jej dieru hľadať. Rozhodla sa, že sa dajako prepchá cez krovie. Skočila cez jarok k živému plotu. No pošmykla sa a labami sa zakvačila o černice, aby nespadla. Ker ju však škaredo poškriabal.

„Lepšie by som urobila, keby som bola spadla a nečakala pomoc od teba“ zahundrala trpkou.

Ker jej však odpovedal:

„Máš mať viac rozumu a nechytať sa černice!“

POUČENIE: Nečakaj pomoc od toho, kto ti nemôže pomôcť.

O mestskej a poľnej myši

Poľná myš smutne pozorovala, ako si jej priateľka - mestská myš balí kufre. Mestská myš strávila niekoľko neveľmi šťastných dní u poľnej myši na návšteve. Nepáčilo sa jej, že poľná myš žije v biede, živí sa len koreňmi rastlín a obilím. Preto ju zavolať do mesta, že jej ukáže, čo je život.

Dve zvieratká sa vydali do veľkomesta, kde žila mestská myš. Najprv sa život v meste videl poľnej myši úžasný. Ešte nikdy nevidela také dobroty v komore, ktorú jej ukázala priateľka.

Práve sa pustila do datlí, keď sa otvorili dvere.

„Rýchlo!“ zapišťala mestská myš, „musíme sa skryť do úkrytu!“

V okamihu sa tlačili obe v malej a tesnej diere, kde bolo horúco. Po dlhej chvíli mestská myš povedala, že už môžu vyjsť. Povystierali zmeravené údy a poľná myš sa opäť pustila do svojho jedla, no kým sa stihla zahryznúť, znova sa otvorili dvere a opäť ten istý cirkus: rýchlo sa museli schovať! Obe sa opäť tlačili v úzkej diere, nemohli ani myknúť fúzami a srdcia im divo bili.

To už bolo na ňu veľa a povedala priateľke:

„Máš tu síce dobré jedlo, ale načo ti je, keď sa nemôžeš spokojne najesť? Idem domov!“

A tak si poľná myš zbalila kufor a cupkala mestskými ulicami, kým neprišla na svoje rodné pole. Spokojne vliezla do svojej poľnej diery a povedala si:

“Sem patrí, páči sa mi, keď môžem pomykať fúzami a švihnúť chvostom, kedykoľvek sa mi zachce. Nech si mestská myš sedí vo svojom meste a komore! Ja to mám rada tu.“

POUČENIE: Všade dobre, ale doma je najlepšie.

O myši a býkovi

Bezočivá myška sa priblížila k býkovi, keď sa pásol. Zrazu vyrazila vpred a uhryzla ozrutné zviera do nosa. Býk zaručal od bolesti. Myška sa zvrtila a utekala preč.

Býk sklonil hlavu a vyrazil za drobným stvorením. Zdalo sa, že býk už-už myšku dochytí a naberie na rohy, no maličké zvieratko dobehlo k svojej diere v múre a vhušlo dnu. Býk pred dierou fučal, hrabal kopytami a vyzýval myš, aby sa mu postavila zoči-voči. Myš sa mu však len vysmievala.

To bolo na býka priveľa. Ustúpil pár krokov, rozbehol sa a udel hlavou do múru. A potom znova a znova. Pevný múr sa však ani nezachvel. Zato býka poriadne rozbolela hlava. Zatmilo sa mu pred očami a padol na kolená. Na toto myška čakala. Keď sa vyčerpaný býk zvalil na zem a hlavu mal len kúsok od diery, vyletela von a znova ho uhryzla do nosa!

Tentoraz sa býkovo zlostné ručanie nieslo široko ďaleko ponad polia. Býk sa pozviechal a chcel myš udupať. No bol priveľmi pomalý. Myš opäť skočila do svojej diery. Býk ručal a dupotal nohami, až sa triasla zem. Viac urobiť nemohol. Myška z bezpečného úkrytu v múre zapišťala tenkým hláskom:

„Vieš, ani tí najväčší siláci nemusia vždy vyhrať...“

POUČENIE: Telesná veľkosť a sila nie sú vždy rozhodujúce.

O myšiach a lasiciach

Myši s lasicami viedli už celé mesiace vojnu. Lasice boli väčšie a silnejšie a vyhrávali bitku za bitkou. Myši, čo prežili, napokon zvolali schôdzu.

„Mám nápad“ povedala jedna myš. „Prehrali sme všetky bitky, lebo nemáme vodcov. Hlasujem za to, aby sme vybrali štyri myši ako našich generálov, čo nás budú viesť v boji.“

Ostatné myši súhlasili. Vybrali teda štyri spomedzi seba, čo budú generálmi a povedú ich vo vojne. Aby bolo vidieť, že sú to generáli, dostali prilby s chocholmi z peria a na krky si zavesili veľké metále na stuhách.

Čoskoro sa generáli začali cítiť veľmi dôležití. Každú chvíľu mali schôdze, každú chvíľu plánovali, ako poraziť lasice. Viedli také smelé reči, až sa po nich cítili veľkí a silní. Keď už mali pocit, že nadišla pravá chvíľa, vyrazili na čele ostatných myší do boja. No beda! Napriek všetkému plánovaniu opäť utrpeli porážku. Po zúrivom boji sa myši obrátili na útek.

Väčšina sa dostala do bezpečia. Aj generáli utekali z boja, ale v prilbách s chocholmi a metálmi boli nemotorné, takže k dieram dobehli poslední. A keď konečne boli pri nich, veľké a ťažké prilby im znemožnili dostať sa dnu. Lasice úbohých generálov dobehli a premohli.

POUČENIE: Domýšľavosť nesvedčí o veľkej rozumnosti.

O myšom sneme

Mačka ustavične prenasledovala myši a mnoho z nich zabila. Myši zvolali veľký snem, aby spoločne vymysleli, ako sa pred mačkou chrániť.

Snem trval veľmi dlho. Myši predniesli mnoho návrhov, ale ani jeden nebol dosť dobrý. Nakoniec jedna myš skríkla:

„Mačka nás preto toľko vždy chytí, lebo ju nepočujeme prichádzať. Preto potrebujeme niečo, čo nás bude varovať vopred, že mačka prichádza. Musíme mačke na krk priviazať zvonček. Vždy, keď budeme počuť zvonček, ukryjeme sa!“

Tento návrh zožal veľký ohlas a všetci sa tešili, ako sa už budú mať dobre. Vtom sa ozvala jedna stará múdra myš a povedala:

„Nápad je to dobrý, ale má niekto z vás odvahu mačke zvonec na krk priviazať?“

Nik neodpovedal...

POUČENIE: Načo sú dobré nápady, keď ich nemá kto zrealizovať?

O márnotrátníkovi a lastovičke

Istý muž prišiel k bohatstvu. Namiesto toho, aby si odložil peniaze na starobu, začal ich čo najrýchlejšie míňať. Bol márnotrátny, chcel mať všetko na čo mu oko padne a srdcu sa zažiada. Takto prehajdákalo celé bohatstvo, zostal mu len kabát, no nerobil si z toho ťažkú hlavu. Veril totiž, že sa to samo dá nejako do poriadku.

V jedno jarné ráno sa vybral na prechádzku, slniečko svietilo, nad hlavou lietali vtáky, až zbadal lastovičku. To ho veľmi potešilo, lebo keď vidno lastovičku, prichádza leto. Pomyslel si, že je po problémoch, lebo už nepotrebuje kabát, predá ho, za peniaze kúpi jedlo a bude sa mať dobre.

Kabát predal. Na druhý deň sa však počasie zmenilo a prišli chladné dni. Márnotrátny človek našiel na zemi telo zamrznutej lastovičky a potichu si zašomral: „Kvôli tebe som predal kabát a teraz tu zamrznem ako ty!“

POUČENIE: Jedna lastovička ešte leto nerobí.

O nenásytnej líške

Pastieri si každé ráno skryli jedlo do dutiny v strome. Potom sa pustili za ovcami na pašu. Všimla si ich líška. Niekoľko dní ich z úkrytu pozorovala, kým nezískala istotu, že si po jedlo prídu o niekoľko hodín.

Raz ráno líška zasa sledovala pastierov, ako si odkladajú jedlo a potom odchádzajú. Vyčkala, kým sa stratia z dohľadu a rozbehla sa k dutému stromu. Otvor v kmeni bol síce úzky, ale keď

stiahla brucho, pretisla sa dnu. Ihneď sa pustila do jedenia. Jedla a jedla, kým vládala. Potom sa chcela pretisnúť cez otvor von, ale na svoje zdesenie zistila, že to veru nepôjde. Tak sa nažrala, že sa jej brucho vydulo ako balón. Nech sa namáhala, ako chcela, vtiahnuť brucho nevládala. Bola v pasci.

Začala tak zavýjať, až ju začula jej kamarátka a pribehla k stromu.

„Pomôž mi,“ nariekala líška, „tak som sa najedla, že sa nemôžem pretisnúť von.“

Kamarátka jej poradila takto: „Môžeš urobiť len jedno a to počkať, kým ti splasne brucho, a potom vyjsť von.“

POUČENIE: Aj dobrého veľa škodí.

O orlovi a chrobákovi

Orol a chrobák sa dostali do sporu. Stali sa z nich nepriatelia.

Stalo sa to takto: Raz orol naháňal po poli zajaca. Zajac bežal ako splašený, ale orlím pazúrom neunikol. Videl to náš malý chrobák a zavolať na orla:

„Orol, pusti toho zajaca, je pod mojou ochranou!“

Orol sa pravdaže iba zasmial. Chrobáka to veľmi nazlostilo, a preto sa vyšplhal po strome do orlieho hniezda a všetky vajcia orlovi vykotúľal z hniezda a zhodil na zem, kde sa rozbili. Orol si nevedel dať rady, lebo chrobáka nemohol chytiť, tak sa vybral za bohom Jupiterom a žiadal ho o pomoc. Ten mu poradil, aby vajcia nakládol do jeho lona, tam sa chrobák neodváža.

Ale nevedeli, aký je chrobák odvážny a odhodlaný. Počkal, kým orol nakládol vajcia k Jupiterovi, a potom hodil Jupiterovi na kolená hrudku blata. Keď Jupiter zbadal blato na odeve, vstal a oprášil sa. No zabudol na orlie vajčička vo svojom lone, ktoré vypadli a rozbili sa. Vraví sa, že odvtedy si orly robia hniezda na takých nedostupných miestach, že tam nevylezie žiadny chrobák.

POUČENIE: Skutočné odhodlanie prekoná všetky prekážky.

O pastierovi a koze

Zvečerievalo sa. Pastier kôz nepokojne pobiehal po svahu a zháňal kozy, čo mal na starosti. Kým sa zotmie, musí byť na gazdovstve. Všetky kozy postupne prišli na jeho zavolanie, len jedna chýbala. Po dlhom hľadaní ju našiel, videl ako v diaľke pobehuje a na jeho volanie vôbec nereaguje. Vedel, že bez nej sa vrátiť nemôže, a tak ho to veľmi nahnevalo, chytil kameň a hodil od zlosti do nej. Lenže beda, kameň trafil koze roh a odbil z neho kus. Pastier začal nariekať a prosiť kozu, aby sa nehnevala, a aby neprezradila gazdovi, čo jej spravil.

Lenže koza mu odpovedala: „Ty si hlúpy pastier, či nevidíš, že zlomený roh gazdovi prezradí, čo sa stalo?“

POUČENIE: Zbytočné je skrývať to čo sa skryť nedá.

O poľovníkovi

Človek, ktorému celkom vypadali vlasy, si kúpil parochňu z pravých ľudských vlasov a raz sa vybral s priateľmi na poľovačku. Keď cválal cez pole, prudký vietor mu strhol z hlavy klobúk a s klobúkom odniesol aj parochňu, takže zostal holohlavý.

Ostatní poľovníci si mysleli, že ich priateľ sa bude zlosťovať za to, čo sa mu stalo.. No keď prišli k nemu, videli, že sa smeje a spýtali sa ho, čo je mu také smiešne na tom, že mu vietor odniesol parochňu.

A on odvetil so smiechom: „Pomyslel som si, že keď vlasy, z ktorých bola parochňa urobená, neostali na hlave majiteľa, ako som mohol čakať, že ostanú na mojej hlave?“

POUČENIE: Zasmej sa a uvidíš, že aj ostatní sa budú smiať.

O poľovníkovi a drevorubačovi

Poľovník vyzbrojený puškou nebojácne kráčal lesom a nahlas opakoval, že hľadá leva, aby ho mohol zastreliť. V duši však taký smelý nebol, len chcel, aby to ľudia nevedeli.

Po dlhej chôdzi prišiel k drevorubačovi, čo stínal strom. Pristavil sa pri ňom.

„Haló,“ zavolať, „hľadám stopy leva, nevíete kde by som ich našiel?“
Drevorubač odložil sekeru a prikývol.

„Pravdaže, podte so mnou a ja vám ukážem nielen stopy, ale aj leva.“
Keď to poľovník počul, zbledol a roztriasli sa mu kolená.

„N-n-nie, netreba,“ začal jachtať, obrátil sa, ponáhlal sa preč a ešte zavolať: „Ja nehľadám leva, iba jeho stopy!“

POUČENIE: Ľudia nie sú vždy takí smelí, ako sa zdajú.

O prasati a ovci

Prasaťu sa raz podarilo ujsť z chlieva. Pripojilo sa k číede oviec na lúke. Jedna ovca sa s prasaťom spriatelila a dovolila mu ostať s nimi. Potom však prišiel gazda. Keď uvidel prasa, chytil ho a niesol preč.

„Vezmem ťa k mäsiarovi“ povedal.

V tej chvíli začalo prasa hrozne kvičať, mykalo sa a chcelo ujsť. Pasúce sa ovce to prekvapilo. „Čo robíš taký krik?“ spýtala sa jedna z nich. „My takto nevyčítame, keď nás gazda nesie preč.“

„Vy asi nie,“ kvičalo prasa, „ale odo mňa chce gazda oveľa viac ako od vás. Od vás chce vlnu, ale odo mňa chce mäso!“

POUČENIE: Nemali by sme robiť závery, kým nepoznáme celú pravdu.

O psovi a kúsku mäsa

Pes našiel veľký kus mäsa a niesol ho v zuboch, že si ho niekde v pokoji zožerie. Prišiel k potoku, ponad ktorý viedla lavička a pustil sa po nej na druhú stranu. Uprostred zastal a pozrel dolu. Z vodnej hladiny hľadel naň jeho vlastný obraz. Pes si neuvedomil, že vidí sám seba. Myslel si, že pozerá na iného psa s kusiskom mäsa v pysku.

„Jeho mäso je väčšie ako moje“ pomyslel si pes závistlivo. „Vytrhnem mu ho a ujdem.“
A tak otvoril papuľu a pustil svoje mäso, ktoré čľuplo do potoka a kleslo ku dnu.

Poučenie: Uspokoj sa s tým čo máš.

O psovi a levovi

Pes sa jedného dňa rozhodol, že sa vyberie do džungle a zistí, čo tam je. Ešte nikdy v džungli nebol a nevedel, aké zvieratá tam žijú. Ani mu na um nešlo, že by mal byť opatrný. V jeho domove ho pokladali za skvelého lovca. Uštvá a zabil veľa všelijakých zvierat. Bol si istý, že aj v džungli sa ho budú všetky zvieratá báť.

Onedlho uvidel pred sebou leva. Ešte nikdy nijakého leva nevidel a tak sa ani trošku nezľakol. Pomyslel si, že aj toto veľké zviera sa stane jeho korisťou.

Pes chvíľu kráčal za levom. Potom sa rozbehol, a keď bol tesne za ním, pripravil sa na skok. Vtedy sa majestátne zviera obrátilo a uprelo na svojho protivníka pohľad. Psa čosi varovalo, že zver, ktorý stojí pred ním, je oveľa silnejší a neľútostnejší ako zvieratá, ktoré doposiaľ stretol.

Obe zvieratá sa chvíľu premeriavali očami. Potom lev otvoril papuľu a zareval.

Pes ešte nikdy nepočul taký hrozný zvuk. Rev leva sa niesol pomedzi stromy. Pes sa od strachu nevládal ani pohnúť, nemohol odtrhnúť zrak od krvilačných tesákov. Uvedomil si tiež, akú má lev mohutnú hrud'. Vtedy sa otočil a dal sa na útek.

Bežal džungľou, ako najrýchlejšie vládol, srdce mu divo bilo. Mal iba jedno želanie - aby bol čo najďalej od zvera, ktorý tak hrôzostrašne reve a má také strašné zuby.

Líška, ktorá celú scénu pozorovala, sa nahlas zasmiala a zavolala za upaľujúcim psom: „Veľa ti nebolo treba, aby si zutekal, milý priateľ!“

POUČENIE: Skôr ako sa pustíme do zápasu, mali by sme o súperovi vedieť čo najviac.

O psovi a zajacovi

Zajac sa spokojne hral na poli, keď k nemu pribehol poľovnícky pes.

Zajac zapišťal od strachu, lebo si myslel, že pes ho zabije. Pes po ňom chňapol hroznými zubiskami. Zajac zavrel oči a čakal to najhoršie. No na jeho veľké prekvapenie ho pes nepohrýzol. Namiesto toho prestal vrčať a cvakať zubami. Zajac otvoril oči a pozrel na psa.

„Pod' sa so mnou hrať“ volal pes a vrtel chvostom.

Ale zajac pokrútil hlavou, že nie,, z čoho pes zostal sklamaný, ale zajac mu to vysvetlil takto: „Neviem, čo si mám o tebe myslieť. Ak si môj priateľ, prečo ma chceš uhryznúť, a ak si môj nepriateľ, prečo sa chceš so mnou hrať?“

POUČENIE: Očakávame od ľudí, že nám ukážu pravú tvár.

O pávovi a žeriavovi

Žil raz jeden páv, ktorý bol veľmi pyšný a márnomyseľný. Pred každým sa hrdil svojim krásnym pávím chvostom a sám sa obdivoval vo vode.

Ostatné vtáky hnevalo, že je takýto nadutý a s nikým sa nechce priateľiť. Vyziabnutý žeriav dostal nápad, ako si z namysleného páva urobiť žart.

Jedno ráno sa žeriav vybral na prechádzku a išiel okolo páva. Páv si ako zvyčajne čistil a šuchoril perie. Páv hneď začal posmešne:

„Žeriav, prečo nechceš vyzeráť trochu krajšie? Pozri aký si všedný, obyčajný a nezaujímavý, niet čo obdivovať na tebe!“

Žeriav pokojne kráčaľ ďalej, potom sa zastavil a odpovedal mu:

„Možno máš krajšie perie páv ako ja, ale všimol som si, že nevieš lietať. Tvoje krásne perá nie sú také silné ako moje, ktoré ma vynesú na oblohu kedykoľvek chcem.“

POUČENIE: Príroda nám niekde ubrala, niekde pridala.

O pútnikoch a strome

Bolo horúce, dusné popoludnie.

Po ceste kráčali dvaja pútnici. Boli veľmi ustatí, lebo išli od skorého rána. Po celý čas pieklo slnko a široko ďaleko nebol tieň. Zrazu uvideli v diaľke veľký samotný strom. Srdcia im poskočili od radosti a obaja rezko vykročili k stromu. Keď k nemu došli postavili sa pod jeho konáre a klesli k zemi a oddychovali, tešiaca sa z pocitu, že aspoň na chvíľu unikli páľave slnka. Ako tak ležali po chvíli jeden z nich prehovoril:

„Tento strom je vlastne zbytočný, nerodí žiadne ovocie“

Strom si to vypočul a pomyslel si trpkoo: „Akí nevďačníci, radi sa ukryli pod mojimi konármi pred horúcim slnkom a miesto poďakovania ma urážajú slovami aký som zbytočný!“

POUČENIE: Nie sme veru vždy vďační tomu, kto nám naozaj pomôže.

O pútnikovi a jeho psovi

Istý človek sa chystal na ďalekú cestu.

Bol veľmi poriadkumilovný a chcel mať všetko v poriadku. Na cestu sa pripravoval mnoho dní, poupratoval, pripravil zásoby jedla. Keď všetko dorobil, obliekol sa a vyšiel von, kde naňho čakal verný pes. Okríkol ho:

„Prečo tu vysedávaš a nič nerobíš, choď sa pripraviť na cestu!“

Ale psík mu odvetil:

„Ja som pripravený pane, čakám len na teba!“

POUČENIE: Radi zvaľujeme svoje chyby na iných.

O rybárovi a písťalke

Jeden rybár, ktorý veľmi pekne hrával na písťalke, sa chcel stať muzikantom.

Oveľa radšej vyhrával ako chytal ryby. Každý deň musel ísť k moru, hodiť sieť a čakať, že budú plné rýb.

Jedného dňa si povedal:

„Každý vraví, že pekne hrám. Zahrám aj rybám, možno ich to zaujme, prídu a samé vyskáču na breh, nenarobím sa!“

Postavil sa na breh a hral na píšťalke celý deň. No beda, nič, žiadne ryby neskákali na breh. K večeru znechutený hodil sieť a keď ich vytiahol, boli plné rýb, ktoré sa v sieti trepli. Rybár si povzdychol: „Keď som hral, netancovali ste, a teraz, keď nehrám, tancujete všetky!“

POUČENIE: Keď chceme v niečom uspieť, musíme pracovať a nie zabávať sa.

O rybárovi a sled'ovi

Istý chudák rybár celý deň lovil ryby. Hoci už na svitaní vyplával na more, jeho sieť zostávala prázdna. Akoby všetky ryby z mora niekam odišli. Už sa chcel zmieriť s tým, že nič nechytil a odísť do prístavu, keď vytiahol sieť a na spodku siete sa metala malá rybka - sled'. Bol taký maličký, že sa mu zmestil takmer do dlane.

Sled' ho prosil, aby ho pustil späť, veď mu bude osožnejší, keď vyrastie na veľkú rybu. Ale rybár mu povedal:

„Keď ťa teraz pustím, už nikdy viac ťa neuvidím.“

POUČENIE: Lepšia malá ryba v hrsti, ako veľká vo vode.

O severnom vetri a slnku

Severný vietor a slnko sa stretli vysoko nad zemou a vznikol spor.

Vietor sa vysmieval slnku, že je silnejší, a slnko sa vysmievalo vetru, že je silnejšie. Ani jeden nechcel ustúpiť. Nakoniec sa dohodli, že kto skôr z kabáta vyzlečie pútnika, ktorého si vyhľadli na zemi, ten vyhrá.

Vietor začal prvý - dul, fúkal a usiloval sa strhnúť kabát z tela úbožiaka. Dosiahol iba to, že pútnik sa lepšie pozapínal a hľadal úkryt. Po chvíli vietor povedal slnku vyčerpaný, že sa to nedá.

Slnko nič nepovedalo, len sa usmievalo. Usmievalo sa na pútnika tam dolu. O chvíľu si pútnik kabát rozopol. Slnko sa usmievalo stále silnejšie a jeho úsmev bol čoraz teplejší. Pútnik si vyzliekol kabát, a držal v ruke pri chôdzi.

Slnko sa obrátilo k severnému vetru a stále mlčalo, len sa usmievalo ...

POUČENIE: Niekedy dosiahneme presvedčaním viac, ako silou.

O somárovi a jeho tieni

Pútnik si najal somára, aby ho odniesol do susedného mesta a dohodol sa s majiteľom aj na dobrej cene.

„Má to však jednu nevýhodu,“ vysvetľoval majiteľ somára, „ak somára podchvíľou nepodurím palicou, pôjde veľmi pomaly. Ty naň vysadni a ja pôjdem za ním peši s palicou až do mesta.“ Bol vtedy mimoriadne horúci deň, no cesta ubiehala rýchlo. Napoludnie, keď slnko pripekalo, zastali, že si oddýchnu.

„Sadnem si do somárovho tieňa,“ povedal si pútnik, zliezajúc zo somára.

„Kdeže!“ odvrkol mu majiteľ somára, „Tam budem oddychovať ja, lebo žiadny iný tieň tu nie je!“

„Ja som si najal somára, tak budem v tieni sedieť ja!“

„To teda nie!“ skríkol majiteľ. „Najal si si somára, ale nie jeho tieň, ten patrí mne!“

Majiteľ somára sa tak rozohnil, že pútnika posotil. Ten mu to vrátil. Potom majiteľ pútnika udel. Ten mu to zasa oplatil. V okamihu stáli proti sebe ako dva kohúty a zúriivo sa do seba pustili. Somára prestalo baviť pozeráť na nich, ako sa bijú o jeho tieň a rozbehol sa k vršku. Čoskoro zmizol z dohľadu a svoj tieň si zobral so sebou.

Poučenie: Kde sa dvaja bijú, tretí víťazí.

O strome a sekere

Drevorubač vošiel do lesa medzi stromy a zdvorilo sa im prihovoril:

„Prepáčte, že ruším, potrebujem drevo na nové porisko, môžem si zoŕať taký menší stromček?“

Veľkým a starým stromom sa takáto reč zapáčila a preto mu ukázali na malý jaseň, ktorý ešte nemal kedy vyrásť. Drevorubač ho rýchlo zoťal, vystrúhal nové porisko na sekeru a dal sa do práce, stínal veľké stromy jeden za druhým. Veľké stromy, čo sa bezmocne prizerali, začali nariekať, prečo mu dovolili zoťat' malý stromček, keď teraz opravenou sekerou zoťina ich veľké stromy. Jeden z nich múdro prehovoril:

„Veľké stromy, je to naša chyba, keby sme ochránili malý stromček a nedovolili ho zoťat', nepadali by sme teraz my - veľké stromy!“

POUČENIE: Ochránovaním slabších môžu silní zachrániť aj seba.

O veštcovi

V istom mestečku bol trh. Všade boli stánky s tovarom od výmyslu sveta. Uprostred ľudí stál veštec. Skvele sa mu darilo, predpovedal budúcnosť mužom, ženám aj deťom. Ľudia viseli na každom jeho slove.

Zrazu sa zástupom začal predierať malý chlapec. Veštec ho zahriakol, aby zostal v rade a počkal, ale chlapec zakričal:

„Nesiem vám novinu! Práve vám vykradli dom! Zlodeji vám ukradli všetko hodnotné!“

V tej chvíli sa veštec rozbehol domov a ľudia v nemom úžase sledovali, ako sa stráca v diaľke. Jeden z nich povedal:

„Čudné, tvrdil, že vie, čo sa stane nám, ale sebe nepovedal, že mu vykradnú dom!“

POUČENIE: Najprv si zameť pred vlastným prahom.

O vlkovi a koze

Prefikáný vlk pozeral na kozu, ako si na skale uštipuje z trsov trávy.

„Z teba by ale bola dobrá večera,“ pomyslel si a pažravo sa obližol. Vlk sa zakrádal bližšie a túžobne hľadel na kozu. Ani zďaleka však nemal také šikovné nohy ako jeho vyhliadnutá obeť. Nemohol ani pomyslieť, že by vyliezol na strmé bralo a kozu prepadol. Musí nájsť spôsob, ako kozu presvedčiť, aby zišla dole.

„Dobré ráno, kozička,“ zvolal vlk čo najprívetivejšie. „Dávaj, prosím ťa, pozor. Si strašne vysoko, a to je veľmi nebezpečné. Mrzelo by ma, keby sa ti niečo stalo. Vieš čo, zíd' sem dolu, tu je svieža a zelená travička. Poslúchni radu priateľa.“

Ale koza sa nedala oklamať. Pozrela na vlka a potriasla hlavou.

„Mňa veru neprekabátiš,“ odpovedala mu. „Ty sa čerta staráš, či tráva, čo jem, je svieža a zelená, alebo stará a zoschnutá. Ty ma chceš zjesť!“

Poučenie: Nie každý, kto sa ti zalieča, je tvojím priateľom.

O vlkovi a koňovi

Vlk šiel cez pole a obzeral sa, aký žart by mohol niekomu urobiť.

Šiel popri ovse, a uvidel, ako prichádza kôň. A začal sa koňovi zaliečať:

„Pozri na ten ovos, videl som ťa prichádzať, a pretože viem, že kone majú radi ovos, všetok som ti nechal.“ Ale kôň sa rozosmial:

„Mňa neoklameš vlk, dobre viem, že vlcí ovos nežerú. Keby ho žrali, už by tu nebolo ani steblo!“

POUČENIE: Nerobme si zásluhy, keď dáme niekomu niečo, o čo sami vôbec nestojíme.

O vlkovi v ovčom rúchu

„V tamtej čriede musí byť veľa chutných oviec“ povedal si vlk, keď pozeral na pasúce sa ovce. „ako by som sa k nim dostal, aby som mohol jednu zjesť?“

Zrazu dostal nápad. Našiel starú kožu z ovce, navliekol ju na seba, takže vyzeral skoro ako ovca. Pribehol k pasúcim sa ovciam a zamiešal sa medzi ne.

Ovce si mysleli, že je jednou z nich a vôbec si ho nevšimli, ako chodil hore dolu medzi nimi. Dokonca ani pastier si vlka nevšimol.

Vlk sa rozhodol, že počká, kým sa zotmie, až potom sa vrhne na najtučnejšiu ovcu a zožerie ju.

Keď slnko zašlo za vzdialené vršky, pastier priviedol ovce a vlka v ovčej koži do prístreška, aby tam prenocovali. Potom odišiel do svojho domca spať.

Vlk si práve vyhlíadal jednu ovca a už sa chcel na ňu vrhnúť, keď sa na prístrešku otvorili dvere a zastal v nich gazda.

„Potrebujem čerstvé mäso a vyberiem si jednu z vás“ „Áno teba! Ty si pekná a veľká“.

Po týchto slovách gazda zdvihol sekeru a udril vlka do hlavy, mysliac si, že je to ovca...

POUČENIE: Ani prešibanosť sa vždy nevypláca.

O vojakovi a koňovi

Kedysi dávno žil istý vojak, ktorý sa veľmi pekne staral o svojho koňa. Dobre vedel, že jeho život závisí v boji od jeho koňa. Vždy krmil koňa najlepším ovsom, dával mu piť čistú vodu a dobre ho vždy vyčesal kefou, aby mal ligotavú a zdravú srst'. Večer si neľahol vojak spať skôr, kým nebolo postarané o koňa.

Koník za to svojmu pánovi dobre slúžil, nosil ho do boja, nikdy sa v útoku nesplašil a vždy ho rýchlo odniesol do bezpečia.

Jedného dňa sa vojna skončila a vojak sa vrátil domov.

Stal sa z neho roľník, začal pracovať na poli aj s koňom, ktorý ťahal pluh, oral a vykonával všetky ťažké práce. Pretože už nebolo treba bojovať, roľník-bývalý vojak, krmil svojho koňa biednymi plevami, nestaral sa o neho.

Koník chradol, slabol, pretože ho zanedbávali. Po čase vypukla opäť vojna. Roľník si obliekol brnenie a rozkázal priviesť koňa. Vyčesali ho kefou, dali najesť, napiť a založili sedlo. Keď to všetko vykonali, vojak vysadol na koňa a koňovi sa podlomili kolená. Za tie roky, čo ho zanedbávali, koň zoslabol a nevládal uniesť svojho pána.

Takto povedal smutný koň svojmu pánovi: „Ďalej musíš ísť peši. Za tie roky lopoty a slabej stravy sa zo mňa stal somár. A somára nezmeníš na koňa, kedykoľvek si zmyslíš!“

POUČENIE: Ak chceme, aby nám niečo dobre slúžilo, musíme sa o to dobre starať.

O voloch a voze

Dva voly ťahali po ceste naložený voz.

Bola to drina. Cesta bola samá diera a kopcom naložený voz sa sotva hýbal. Voly museli napínať všetky sily, aby ako tak pokročili. Voz za nimi stále frľal a sťažoval sa. Kolesá mu vŕzgali a škrípali.

Jeden z volov už nevládal dlhšie znášať nepríjemný hluk, čo robil voz za jeho chrptom. Obrátil hlavu a ponad boľavé plece povedal:

„Čo sa sťažuješ? Veď všetko robím ja s mojim bratom!“

Poučenie : Najviac kričia tí, čo najmenej robia.

O volovi a žabách

Žabia rodinka si spokojne nažívala v trstine pri rybníku. Dve mladé žabky sa radi hrávali na brehu so všetkými zvieratkami. Raz sa stala strašná príhoda. K rybníku sa prišiel napiť obrovský vôl a nevšimol si jednu žabku, stúpil na ňu a rozpučil ju. Druhá žabka sa pobrala domov a porozprávala mame čo sa stalo. Mama sa jej vypytovala aké bolo veľké to zviera. Žabka nadula líca a brucho, ale nestačilo to aby ukázala veľkosť toho zvieraťa. Tak sa nadúvala, nadúvala - až nakoniec praskla.

POUČENIE: Niektoré veci je lepšie neskúšať.

O vrane a krčahu s vodou

Už veľa dní bez ustania páliło slnko a krajina bola vysušená a horúca.

Zoslabnutá vrana krúžila nad krajinou a márne hľadala, čoho by sa napila. Vedela, že ak čoskoro nenájde vodu, zomrie od smädu.

Keď stratila všetku nádej, zosadla na zem. Tu jej do očí udrela akási vec na kôpke kamenia. Vrana k nej pomaly priskackala - tá vec bol starý krčah. Vrana doň zvedavo nazrela, a zo zobáka sa jej vydralo prekvapené zakrákanie. Na dne krčaha bola voda!

Vrana dychtivo vopchala hlavu do krčaha, no mala prikrátky zobák, na vodu nedočiahla.

Vedela, že keby krčah prevrátila, voda by jednoducho vytiekla a vsiakla do zeme.

Vtom vrane čosi zišlo na um. Zobákom začala zbierať zo zeme kamienky a hádzať ich do krčaha.

Ako kamienkov na dne pribúdalo, tak sa zvyšovala aj hladina vody, až sa z nej vrana mohla poľahky napiť.

POUČENIE: Núdzu človeka naučí, ako si poradiť.

O vtákoch, zvieratách a netopierovi

Vtáky a zvieratá boli vo vojne. Často a neľútostne spolu bojovali. Niekedy víťazili vtáky, keď sa strmhlav vrhli z neba a zaútočili na zvieratá, inokedy víťazili zvieratá, keď na zemi hľadali potravu a prepadli ich.

No bol medzi nimi jeden tvor, ktorý bol vždy na tej strane, ktorá práve víťazila. Nikdy sa mu nič nestalo, lebo neustále prebiehal od jedných k druhým. Tento tvor sa nazýval netopier a myslel si, že je veľmi múdry, keď sa takto správa.

Vojna sa napokon skončila a zvieratá a vtáky začali žiť v mieri.

Netopier čakal, že teraz ho zvolia z kráľa, lebo cez vojnu pomáhal jedným aj druhým a nikdy neprehral. No skutočnosť bola úplne iná.

„Si zradca!“ povedali mu vtáky aj zvieratá a nechceli s ním mať nič spoločné. „Vo vojne si zradil obe strany a neslúžiš nikomu. Zradil si obe strany a my nechceme mať s tebou nič spoločné!“ Od tých čias je netopier vydedencom, ku ktorému sa nehlásia ani vtáky ani zvieratá.

POUČENIE: Ľudia by mali byť verní svojim priateľom a stáť pri nich za každých okolností.

O vtákovi v kletke a netopierovi

V lese žil jeden vták. Celý deň spieval a pieseň sa niesla doďaleka.

Počul ho jeden človek a pomyslel si, že ho chytí a vták bude spievať u neho doma.

Veľmi ho však prekvapilo, že cez deň vták v kletke mlčal a spievať začal večer, keď už všetci spali.

Zvieratá sa veľmi čudovali, prečo je to tak a požiadali netopiera, aby to zistil. V noci k vtákovi netopier priletel a spýtal sa ho, prečo spieva v noci a nie vo dne, ako predtým. Vták sa mu so žiaľom vyžaloval, že keď bol slobodný, spieval pre radosť, teraz v noci plače a iným to znie ako spev.

Netopierovi to prišlo ľúto, ale predsa mu povedal:

„Vieš, keby si bol taký múdry vtedy ako dnes, nikdy by si sa nenechal chytiť“

POUČENIE: Neskoro je plakať nad rozliatym mliekom.

O včelárovi a včelách

Žil raz jeden starý včelár, ktorý sa staral o množstvo včelích úľov.

Choval včely pre med a ako každý dobrý včelár, nikdy nevybral všetok med z úľov a niečo nechal aj včelám.

Raz šiel okolo zlodej a vystriehol, kedy včelár ide na obed, kedy včely lietajú vonku a hľadájú peľ a všetok med ukradol. Úle porozbíjal.

Keď sa včelár vrátil a zistil čo sa stalo, veľmi zostal smutný a dal sa do práce a opravoval, skladal rozbité úle. Práve sa vracali včely a keď videli tú spúšť, polámané úle, rozhádzané pláсты a včelára ako nad tým všetkým stojí, pomysleli si že to je jeho práca. Dali sa do útoku a úbohého včelára, čo im chcel pomôcť, začali nemilosrdne štipať.

Z posledných síl včelár zavolať:

„Včielky moje, toho, čo vám med ukradol, ste nechali odísť a svojho pomocníka a priateľa štípete!“

POUČENIE: Všetličo je celkom iné, ako sa zdá na prvý pohľad.

O zajacovi a korytnačke

Zajac bol ako všetci rodáci rýchly bežec a neraz si kvôli tomu doberal starú korytnačku.

„Aká si pomalá“, vzdychol vždy, keď sa korytnačka vliekla okolo neho, „nečudoval by som sa, keby si bola najpomalšie zviera na svete. Ty asi ani nevieš, čo je to ponáhľať sa“.

Korytnačka odvetila: „Myslím, že keby som musela, vedela by som sa pohybovať celkom rýchlo,“ a vyzerala celkom spokojne.

Zajac sa rozosmial: „To je dobré!“ Chceš si to rozdať v pretekoch a poraziť ma?“

Korytnačka chvíľu rozmýšľala a napokon povedala: „Áno, pretekajme a porazím ťa!“

Preteky vzbudili medzi ostatnými veľký záujem. Všetky zvieratá sa v určený deň poschádzali, aby sa pozreli ako líška odštartuje tieto zaujímavé preteky. Zajac nasadil na začiatku také tempo, že o chvíľu stratil všetkých z dohľadu. Čoskoro sa pred ním vynoril cieľ. Zrazu mu čosi prišlo na um a zastal.

„Počkám na korytnačku, kým sa chudera nedoplazí až sem a pred očami jej prebehne cieľom.“

A tak si sadol pod strom a čoskoro zaspal.

Stará korytnačka zatiaľ pomaly, ale húževnato kráčala vpred, prešla popri strome a zajacovi a napokon dorazila do cieľa.

Zajaca zobudili až ovácie, ktorými ostatné zvieratá vítali korytnačku...

POUČENIE: Keď si vytrvalý, aj pomaly zájdeš do cieľa.

O človeku a jeho synoch

Žil raz jeden človek a ten mal 5 synov.

Namiesto toho aby spoločne nažívali, ustavične sa medzi sebou vadili. Otec už mal ich hašterenia dosť a povedal si že im dá príučku. Vzal z kopy dreva 5 rovnakých palíc, zviazal ich dokopy a zavola synov.

Tím zaujatí hádkou, najskôr nepočuli, ale po chvíľke prišli. Otec im povedal:

„Tu máte zviazanú otičku 5 palíc, zlomte ju na kolene!“

Synovia skúšali, namáhali sa, ale výsledok bol ten, že ich všetkých boleli kolená a otička zostala celá. Zachmúrený otec vzal otičku a ukázal im, ako sa to dá. Rozviazal otičku, každému dal palicu a kázal ju zlomiť. To išlo poľahky. A vtedy sa otec spýtal:

„Synovia moji, čo z toho vyplýva? Keď je človek sám, ľahko ho zlomíte, no keď sa pevne spojí s inými, nič ho nezlomí!“

A vtedy sa všetci synovia zahanbili, lebo pochopili, čo im otec chcel povedať ...

POUČENIE: V jednote je sila.

O človeku a satyrovi

Žil raz jeden človek v jednom dome so Satyrom /bájna postava - napoly človek, napoly cap/. Nažívali spolu šťastne, kým neprišla zima.

Človek si začal dýchať na skrehnuté ruky. Satyr sa ho pýta:

„Čo to robíš?“

A človek mu odvetil, že si dýcha na ruky, aby si ich zohrial.

V ten deň si urobili jedlo - ovsenú kašu. Kaša bola horúca a tak, aby si človek nepopálil jazyk, začal si ju fúkať. Satyr ho s úžasom pozoroval, až nevydržal a znovu sa ho spýtal, čo to robí.

Človek mu odpovedal:

„Fúkam do kaše, aby sa trochu ochladila a mohol som ju zjesť.“

Na to sa Satyr začudoval a zberal sa na odchod so slovami:

„No pôjdem ja preč, lebo neviem, čo si mám o tebe myslieť, keď jedným dychom chladíš a zároveň zohrievaš!“

POUČENIE: Ľudia majú radi ak sa nemeníme a sme takí, ako si na nas zvykli.

O škovránkovi a sedliakovi

Škovránok so svojou ženou si postavili hniezdo v poli. Všade navôkol bol dostatok potravy a tak založili hniezdo a vyliahli sa malé škovránčatá. Jedného dňa však na pole prišiel sedliak, ktorému pole patrilo a povedal si:

„Hm, pekné... Obilie je už takmer zrelé, tuším zájdem do susedov a požiadam ich o pomoc.“ Tieto slová škovránčatá vystrašili. Mama ich však upokojila slovami:

„Deti moje, nemusíme sa báť, človek, ktorý hovorí, že požiada o pomoc cudzích, sa ešte nikam veľmi neponáhľa.“

O niekoľko dní, keď sa už klasy skláňali k zemi, prišiel opäť sedliak a povedal: „Rýchlo musím najať ľudí a pokosiť obilie!“

Na to už mama škovránčatám povedala: „Deti moje, teraz sa už musíme sťahovať, lebo sedliak sa spolieha na seba samého!“

POUČENIE: Ak chceme aby niečo bolo urobené, najlepšie je, ak to urobíme zaraz sami.

O žabe mastičkárke

Žabu prestalo baviť byť celý deň na brehu a kvákať. Rozhodla sa, že sa presťahuje do mesta a stane sa boháčkou. Otvorí si na trhu stánok a bude z nej mastičkárka. Mastičkár je taký, čo predstiera, že vylieči všetky choroby a takému radi všetci veria.

Keď mala všetko pripravené, otvorila stánok, kde boli všakovaké fľaštičky s tekutinami rôznych farieb. Začala vykrikovať:

„Sem sa všetci, na každú bolesť je tu liek!“

Zhromaždil sa tu veľký zástup zvierat, ktoré prilákali pekné sľuby. Zvedavá a skúsená líška sa spýtala:

„Naozaj vieš liečiť všetky choroby?“

Žaba seabedome odpovedala: „Pravdaže, učila som sa u najlepších lekárov, moje fľaštičky vyliečia všetky neduhy!“

Po týchto slovách zvieratá začali fľaštičky kupovať za drahé peniaze. Ale múdru líšku jej odpoveď neuspokojila. Ešte sa chvíľu prizerala a potom povedala:

„Keď si taká múdra lekárka, prečo ty sama iba skáčeš? A prečo máš takú škvrnitú a vráskavú kožu?“

Na toto žaba odpovedať nevedela. Až teraz všetkým zvieratám svitlo, že je to podvodníčka a začali jej nadávať a pýtať späť svoje peniaze. Stánok jej zvalili a žaba radšej ušla do rybníka.

POUČENIE: Zázračný lekár, vylieč najskôr sám seba!

